

HET IS ROND EN HET ZIET SOMS ROOD?

Vier rechte en één schuineke , één bol en vier kleintjes daarrond mag ook want we moeten oefenen tegen juni en oktober! 2024 is het bollekesjaar.

Over de hele wereld zijn er verkiezingen; sommigen met een lange aanloop, andere dan terug met een slechte afloop. De langste aanloop zijn wel deze in de VS.

De ‘verkiezingen met een hoek af’: twee kandidaten (samen 150 jaar) die geen aardrijkskunde kennen, op hun paspoort moeten kijken hoe ze heten, achter de vrouwen lopen maar niet meer weten waarom, de beste klanten zijn van de rechtbanken en blij mogen zijn dat niemand die job nog moet hebben. Hilarisch, maar realiteit, en dit in de 21ste eeuw!

In Rusland hebben ze een ‘vastbenoemde’, dus Poetin en niet Poetuit. In Afrika vechten ze ervoor, tijdens en daarna.

En in Europa blijft men bij de ‘old school-methode’: bollekes rood kleuren! Via stemautomaten gaat dat ook, maar die zijn meestal kapot. Wel

gevaarlijk, want wie daaraan likt kan wel eens raar varen. Lang leve het potlood, hoho .

In mijn en jullie jeugdjaren waren de verkiezingen feestdagen en zeker voor de cafés. Weken ervoor begon de strijd al onder de partijen en zeker voor de gemeenteverkiezingen. Ze kwamen van deur tot deur en zeker daar waar kinderen waren, want voor hen was er een hebbedingetje voorzien.

De kandidaten met de meeste poen lieten een fanfare door het dorp trekken met majorettes. De minder kapitaalkrachtigen trokken van café naar café en trakteerden tot ze zelf van de kruk vielen.

De vroomsten rekenden op de pastoor en de nonnen hun overredingskracht en het ticket naar de hemel. Eén zaak was zeker, het waren mooie dagen en weken.

De zondag van 'de waarheid' was iedereen in zijn beste kleren en met een afgestreaken gezicht trokken ze naar het schoolke waar iedereen zijn 'plicht' moest doen. Er werd weinig contact gezocht want het geheim moest worden bewaard, ja man.

De champetter wist niet waar eerst gesprongen en zag alle cafébazen passeren met een glimlach van: “*Onze beste klant zal nogal dorst hebben.*” Voor sommigen was het moment dat hun naam werd afgeroepen beangstigend want iedereen keek alsof ze hem nog niet kenden; raar, heel raar.

Het gordijntje werd toegetrokken alsof het een pashokje was van een lingeriewinkel. Want nu werd het geheim op papier gezet met het grote rode potlood waar ge niet mocht aan likken. Iedereen die buiten kwam met de stembrieven had ook weer zijn glimlach teruggevonden, ze waren er vanaf!

Op terugweg naar huis, neenee, naar het café werden kliekjes gevormd, werd gelachen en gegekt want de dag was nog jong en het bier fris.

Raar toch wat verkiezingen met de mensen konden doen: eerst spanning en geen kat wist waarom, een paar minuten later feest. Maar zo het was, zal het nooit meer zijn!

Nu is de aanloop onpersoonlijk, weinig ‘geboren en getogenen’ zijn nog welkom op de lijsten. Wie ge echt zijt, is ondergeschikt aan diploma’s, rang en stand. Boerenverstand is geschiedenis. Maar we zijn vrij van kiezen in het kleinste kamerke zonder venster! Daarom moeten we oefenen om niet buiten de lijntjes te kleuren want dát zullen zij die op de lijst staan wel doen, hoho.

Damkerke de jaren '50

Het is het jaar van de gemeenteverkiezingen en de oude baron komt niet meer op. Dus alles ligt open. Eindelijk kunnen de dorpsfiguren - in de goede zin van het woord - eens hun talenten laten botvieren.

Er zijn nog drie maanden te gaan en overal zijn er vergaderingskes in cafés en gesloten huizen voor het samenstellen van de lijsten en de programma's; de leugenuurkes genoemd.

Plots maakt een verloren zoon - Eddy Verstappen, alias 'snellen Eddy' - na twintig jaar zijn opwachting bij zijn ouders Dolf en Marie. Hij was als jongeling snel bij de meiskes en was ook 'snel'; 'n een schonen vent. Op zijn twintig vertrok hij met pak en zak richting stad en liet zolang niets van zich horen. Nu stond hij daar terug in groot ornaat en met 'n een groten bak onder zijn gat; hij had het gemaakt en er verschillende gemaakt ook, hoho. De vraag was: wat komt hij hier plots doen?

Twee dagen later - wanneer het nieuws rond was en de semi- oude schuren in brand aan het schieten waren - stapte hij het gemeentehuis binnen, liet zich bij zijn pa en ma inschrijven en diende onmiddellijk zijn kandidatuur in voor de verkiezingen. De secretaris dacht eerst dat het een grap was maar nee, wet is wet.

Hij trok van de eerste dag alle registers open, reed met zijn ronkende machine van café naar café, trakteerde gul en verblinde de mensen met beloftes moest hij burgemeester worden. Maar 'snellen Eddy' zou 'snellen Eddy' niet geweest zijn, moest hij zijn pijlen niet gericht hebben op de vrouwkes van het dorp. De ondertussen smeulende schuurkes overdonderde hij met complementjes en goedkope parfumkes uit 't stad. De pastoor schonk hij af en toe een fles witte miswijn, allee, 'misse wijn' want twee slokken en hij hoorde de 'vogelkesdans'. Iedereen sprak over de gulle leugenaar en beetje bij beetje won hij veld op de tegenstanders. Want toen was de madam ook al baas en de mannen wisten al welk bolleke ze moesten rood maken... anders het celibaat!

Er brak lichte paniek uit bij de andere kleine partijen en vooral deze waar de helft vinkeniers op de lijst stonden. Maar een oplossing lag niet zomaar voor handen. En toch!

Boerderij 'De heilige koe', meer een naam voor een staminee, was bewoond door bazin Gordulle, 'De kolonel' genaamd, en vijf broers.

Zij was de baas en waakte erover dat Roger, René, André, Aimé en Désiré niet onder de invloed kwamen van het vrouwvolk. Ze ging overal mee en geen rok mocht het hof op.

De pastoor niet mee gerekend natuurlijk want die kwam Gordulle wekelijks de communie geven. Allee, van horen zeggen hé.

André was vinkenier en mocht de zondagnamiddag gaan spelen met zijn maat die een oud Opelleke had. Eén voorwaarde: altijd bloemen mee voor op het kerkhof, anders de vinken in den bos! Wat ze niet wist en maar best ook was dat de twee hormonenboys 't stad inreden, recht naar het '*glazen straatje*'. Wie kent dat niet?

André had daar al vinkenseizoenen lang zijn vaste 'stek' zoals de vissers zeggen, een schone madam. André heeft juist de 'Tarzanroep' ten hore gebracht... en er wordt hard op de deur geboenkt. De dame verschiet - André niet want zijn kogels zijn op - en ze gaat in peignoir en vol schrik naar

de deur. André gaat achter het gordijn op zoek naar zijn lange onderbroek en houdt zich koest. Binnen de minuut is het ambras aan de andere kant: een man brult, deelt klappen uit, de dame weent. André kan het niet laten en piept even door een spleetje. Wat hij daar ziet, allee, beter wie hij daar ziet doet hem verstijven, helemaal en ook zijn adem stukt. Hij heeft hem herkend, zeker weten... 'snellen Eddy'!

Hij is geen zakenman die het gemaakt heeft maar een pooier en nog gene gewone ook! Nadat hij met het geld en zijn machine vertrokken is, komt André tevoorschijn. Hij doet zijn verhaal aan de wenende schone madam en zij het hare. André heeft een groot probleem, eigenlijk meerdere, maar die vent van Gent moet boeten. Maar hoe?

Thuis krijgt Gordulle haar bloem en stuk chocolat met nootjes. Allemaal reserve uit de koffer van het Opelleke. Opdracht vervuld, maar nog niet voor André. Na een slapeloze nacht op zijn kafzak besluit hij de lokaalhouder in vertrouwen te nemen want die heeft al vele waterkes doorzwommen. Over één zaak zijn ze het eens; hij moet nog voor de verkiezingen weg zijn en André zijn geheim moet bewaard blijven.

Lokaalhouder Wies belegt een grote verkiezingsavond in zijn zaaltje met als spreker 'snellen Eddy', veel volk gegarandeerd!

De zaterdagavond zit het bomvol, Eddy zit te gloriëren op het verhoog van omgekeerde bierbakken. André zit in een hoekje zoals thuis, Gordulle op de eerste rij.

Eddy begint zijn leugenuurke en plots wordt er op de deur geboenkt, net als in Gent. De lokaalhouder stapt binnen met vier schone meiskes bij zich en ze stappen op het podiumke. De mannen in de zaal denken al aan een stunt van hun idool maar dat 'idool' zit op zijn stoel met het hoofd naar beneden. Hij voelt de bui hangen.

Wies laat de meisjes en ook de madam van André aan het woord en 'snellen Eddy' wordt in zijn hemd gezet en onder ahoe-geluiden vlucht hij de zaal uit. De madam geeft André en Wies n'een groten pieper en André moet ook vluchten voor zijn zus Gordulle. 's Anderendaags is onze pooier met de noorderzon verdwenen en ook in het glazen straatje is hij niet meer te bespeuren. André wel, en nu gratis, hoho!

Gordulle heeft gelukkig nooit kunnen achterhalen waarom André in de prijzen viel. De verkiezingen zijn normaal verlopen en de burgemeester werd één van hen.

Ieder jaar gaat de vinkenmaatschappij op dagreis naar Gent... de dames bezoeken het 'Lam Gods' en de mannen worden gegidst door André naar... neenee niet het 'glazen straatje' maar de vogelmarkt, naar dat ander gaat hij liever alleen.

'Snellen Eddy' stond een paar jaar later dagelijks in de gazet.

Maar het was 'n een anderen, 'n een echten snellen: Eddy Merckx!

Lucien van Gent